

освітньої галузі; створити модель моніторингового управління на науковій основі; виявити провідні тенденції розвитку якісної мистецької освіти в Україні; спрогнозувати позитивні тенденції зростання якісних показників професійної майстерності вчителів; визначити пріоритетні напрями подальшого розвитку системи мистецької освіти в Україні.

Література

1. Національна доктрина розвитку освіти // *Освіта України* – 2002. – № 6. – С. 3-9.
2. Абдулдіна О.А. Моніторинг якості професійної підготовки // *Высшее образование в России*. – № 3. – 1998. – С. 35-39.
3. Кузьміна Н.В. Професіоналізм ливності преподавателя и мастера производственного обучения. – М.: Высшая школа, 1990. – 119 с.
4. Локишина О.І. Моніторинг якості освіти: світовий досвід // *Педагогіка і психологія*. – 2003. – № 6. – С. 108-116.
5. Дяченко О.Л., Лукіна Т.О. Стандарт якості освіти як методологічна основа державного управління загальною середньою освітою // *Вісник НАДУ*. – 2003. – № 4. – С. 12-24.
6. Овчарук О. Сучасні тенденції розвитку змісту освіти в зарубіжних країнах // *Шлях освіти*. – 2003. – № 2. – С. 17-21.
7. Падалка Г.М. Музична педагогіка. Курс лекцій з актуальних проблем викладання музичних дисциплін в системі педагогічної освіти. – Херсон: ХДП, 1995. – 104 с.
8. Сидина С.Н. Професіографічний моніторинг в педагогічних вузах // *Педагогіка*. – № 7. – 2001. – С. 47-53.
9. Тельчарова Р.А. Структура музикальної діяльності и предпосылки ее оптимизации в процессе подготовки учителя музыки // *Музыкальная культура и личность*. – Владимир: ВГПИ, 1987. – С. 11-27.
10. Шолохова О.П. Основы професійної художньо-естетичної підготовки майбутнього вчителя. – К, 1996. 172 с.

СКАРБИ УКРАЇНИ: НАРОДНЕ МИСТЕЦТВО ЯК ПЕРШОДЖЕРЕЛО ВИНИКНЕННЯ СУЧАСНОГО УКРАЇНСЬКОГО ДИЗАЙНУ

Колтукова А. В.

Львівська національна академія мистецтв

Косівський інститут прикладного та декоративного мистецтва

Анотація. В статті аналізуються різновиди українського народного мистецтва як передумови розвитку сучасного вітчизняного дизайну.

Ключові слова: народне декоративне мистецтво, вишивка, гончарство, ковальство, писанкарство.

Annotation. Koltykova A. V. Lvovskaya nacionalnaya akademiya iskusstv Kosovskiy institut prikladnogo i dekorativnogo iskusstva. Sokrovitsya Ukrainy: narodnoye iskusstvo kak pervoistochnik vozniknoveniya sovremennoyu ukrainskogo dizayna. In stat'ye analizuyutsya raznovidnosti ukrainskogo narodnogo iskusstva kak predposylka razvitiya otchestvennogo dizayna.

Ключевые слова: народное декоративное искусство, вышивка, гончарное дело, кузнечное дело, роспись лиц.

Annotation. Koltykova A. The treasure of ukraine; people's art as first source of formation of modern ukrainian design. The analysis of modern ukrainian design has shown that its primary source was the ukrainian folk art. The influence of ethnic traditions of work with natural dye-stuff, threads, wax and fabric is quite obvious in the modern tendencies, which are realized in the design of clothes, interior, architectural-landscape compositions and in decorative and applied art in general. So, only dye to the reconstruction of old technologies and its harmonious connection with new and interesting ideas and forms can provide the following stage of development of the original and national art.

Постановка проблеми. Аналіз сучасного українського дизайну показав, що його першоджерелом було українське народне мистецтво. Вплив етнічних

традицій роботи з натуральними барвниками, нитками, воском і тканиною цілком очевидний в сучасних тенденціях, які реалізовані в дизайні: одягу, інтер'єру, архітектурно-ландшафтних композиціях та в декоративно-прикладному мистецтві в цілому. Отже, тільки відновлення старих технологій і його гармонійне поєднання з новими і цікавими ідеями та формами, може забезпечити новий етап розвитку самобутнього національного мистецтва.

Аналіз публікацій. Розуміння ідеї українського дизайну на сучасному етапі розвитку мистецтва зумовлює підвищений інтерес до першоджерел і передумов його виникнення та формоутворення. Без таких знань неможливе і відповідне самоусвідомлення приналежності до свого народу – те визначальне і неодмінно притаманне людині, що називається національною свідомістю і гідністю.

В останні роки спостерігається зростання інтересу науковців до цієї проблеми. Питання генези і розвитку етнодизайну розглядаються в дослідженнях і публікаціях М. Селівачова, Т. Кара-Васильєвої, Л. Жоголь, В. Даниленка та інших дослідників. Однак взаємозв'язки народного мистецтва та сучасного національного дизайну потребують подальшого вивчення.

Отримані результати. Українське народне образотворче і декоративне мистецтво своїми коренями сягає глибокої давнини. Воно нерозривно поєднано з магічно-обрядовою і господарською діяльністю людини. Кожен з творів декоративно-прикладного мистецтва, сприймається емоційно-чуттєво, і стає не лише предметом, а й твором мистецтва. Отже, народне мистецтво поєднує в собі духовно-матеріальну діяльність людини, виражену в художніх творах.

Народна майстерність яскраво характеризує етнічні особливості нації, локальні відміни генезних груп; це „минуле в сучасному”. З минулим часом і створенням сучасного ужиткового дизайну народні художні твори єднає шанування традицій та індивідуальність підходу до кожного виробу. Лише завдяки незліченим повторенням схем, мотивів, образів, форм, технологій утверджується художня традиція, удосконалюючись і набуваючи чарівної довершеності. Досліджуючи стилеві особливості української мистецької

спадщини, яка створювалася протягом століть, ми спробуємо зрозуміти, що саме впливало на її формування і розвиток.

Декоративно-прикладне мистецтво містить багато видів і жанрів (типологічних груп) залежно від матеріалу, техніки виготовлення та функціонального призначення виробів. Те, що не виправдало себе з тих чи інших причин, відмирало, а все краще поступово вдосконалювалось, від одного майстра до іншого, від батька до сина передавався безцінний досвід: технічні навички, художня майстерність, винаходились нові стилі і техніки, створювались народні художньо-декоративні традиції.

На стиль і розвиток сучасного українського дизайну впливали особливості історичного, соціально-економічного та культурного розвитку окремих частин України, їх політичного становища, обставин заселення, взаємозв'язків і взаємовідносин між сусідніми народами, природно кліматичні умови, наявність тих чи інших матеріалів.

Одним з давніх і найбільш розповсюджених видів народного декоративно-прикладного мистецтва була вишивка, яка виникла дуже давно і передавалася від покоління до покоління. Про масове побутування вишиваних виробів в Україні свідчать численні історичні, літературні, фольклорні та речові пам'ятки.

З давніх часів паралельно з традиційним домашнім виготовленням вишивок побутувало виробництво вишиваних виробів у спеціалізованих цехах, майстернях. Збережені фрагменти вишивок засвідчують високий рівень композицій цих творів з древніми антропоморфними (зображення людини) зооморфними (зображення тварини) та геометризовано-рослинними мотивами-символами. Вишиванням активно займалися в поміщицьких та монастирських майстернях. Серед значної кількості вишиваних виробів виділяються скатертини, рушники, простирадла з вишуканими в художньому відношенні орнаментальними та сюжетними композиціями [5:37].

Основна функція вишивки - оздоблення одягу і тканин для обладнання житла. Протягом віків у кожному регіоні України вироблялися своєрідні прийоми художнього вирішення одягових та інтер'єрних тканин.

Викристалізовані у процесі історичного та культурного розвитку мотиви орнаменту, композиції та колорит, характерні для кожного регіону України, наслідуються в наш час.

Одне з найстародавніших ремесел – гончарство, виникло в епоху неоліту, а згодом стало різновидом народного мистецтва. Завдяки надзвичайній пластичності глини під час формування, твердості після випалу, і доступності цього матеріалу для простого ремісника, цей вид народного промислу був дуже поширеним по всіх областях України [8:15].

У гончарстві народні майстри користувалися кількома техніками декорування: ритування, глясування, ріжкування, фляндрування, штампик і ліплення. Сьогодні розрізняють чотири роди виробів: посуд різноманітного призначення; сакральні предмети (хрести, ікони, свічники); іграшки; предмети для обладнання житла (кахлі, вази, підвіконники тощо).

Починаючись з простого, грубого посуду, поступово розвиваючись, українська кераміка набуло вищого рівня розвитку. Вироби розписували ангобами та емалями (керамічна склоподібна фарба), що дало змогу перейти до багатоколірності. Чільне місце посіли рослинні, квіткові орнаменти, фігурні зображення, передусім на мисках та кахлях. Вироби кожного району гончарного промислу набували певних особливостей, які залежали від природних якостей матеріалів, технічного рівня виробництва, місцевих традицій.

У кам'яному віці люди вже знали найважливіші техніки плетіння, уміли виплітати мати і місткості для зберігання зерна. Ажурно плетені господарські вироби виготовлялись в добу Київської Русі. Одним із доказів цього є часте застосування плетінчастих візерунків в оздобленні рукописних книг та в ювелірній справі [10:47].

Також з лози виготовляли густоплетені та ажурні кошики циліндричної, овальної і півсферичної форми для транспортування продуктів. Легкі та зручні рогозяні кошики у вигляді торбинок з двома ручками були до вподоби селянкам і міщанкам. На фабриках лозоплетіння і в кустарних майстернях виготовляли меблі, дорожні речі, кошики, знаряддя праці, дитячі іграшки. Нині в Україні налічується понад 30 підприємств художнього плетіння та чимало осередків, що функціонують як домашній промисел. Плетінням з рогози, соломи та обгорток качанів кукурудзи займаються переважно поодинокі майстри, із соломи виплітають капелюхи, серветки, іноді унікальні скриньки, твори декоративної пластики, так звані різдвяні «діди».

Гутою колись у багатьох країнах Європи називали конусоподібну будівлю зі скловарною піччю. Тому скляне виробництво і нарекли гутництвом.

Гутне скло отримували шляхом сплавлювання при високій температурі у великих глиняних горщиках (тиглях) піску, вапняку і поташу. Вироби з гутного скла майстер-склодув створював безпосередньо біля скловарної печі шляхом вільного видування або за допомогою форм. Кожний виріб відзначався індивідуальністю і неповторністю. Гутне скло відрізнялося кольором, прозорістю, полиском і чарівною здатністю передавати заломлення, гру світла.

Українські майстри гутництва збагатили світову спадщину художньої культури унікальною типологічною групою скляних виробів фігурним посудом для зберігання рідини. Скляні ємності зовнішніми обрисами нагадували ведмедів, баранів, коней, качок тощо. Пластичні форми тварин мали узагальнюючий і гротесковий характер. Анімалістичність тематики зумовлювали передовсім ранньослов'янські культу тварин і птахів, котрі, за віруваннями, забезпечували людям добробут, захищали житло від нещастя.

Обробка металу – один з видів народного мистецтва, який передбачав виготовлення виробів вручну з чистих металів та їх сплавів. Більшість металів досить міцні і лише при нагріванні стають пластичними, добре піддаються механічній обробці. З металу можна відливати масивну та легку ажурну форму, кувати різні речі або створювати вишукані візерунки; із бляхи – карбувати

рельєфні зображення, виготовляти посуд та ін. Окрім того, метал здавна приваблював людей полиском своєї поверхні. Століттями металеві вироби були знаком престижу, багатства [3:54].

Художні вироби народного ковальства стосувалися переважно обладнання будівель (хрести, дверні клямри, клямки, ручки), окуття возів, саней, скринь, хліборобського реманенту. Ужиткова ковальська продукція – сокири, коси, серпи, сани, підкови звичайно виготовлялись без прикрас. Разом з тим скриня була, так би мовити, візитною карткою молодої, тому і окуття скрині мало традиційний набір конструктивних елементів (спіралі, квіти, птахи).

Народне ювелірство споконвіку було складовою частиною святкового одягу дівчат та жінок: прикраси, зокрема хрести, намисто, сережки і дукачі. Сільські й міські народні ювеліри виготовляли свою продукцію з дорогоцінних металів невисокого гатунку, а коштовне каміння замінювали різнобарвними скельцями. Найпоширенішим виробом був хрест. Майже всі в Україні носили натільні хрестики, оздоблені гравіюванням. Великі литі нагрудні хрести виконували з міді, білого сплаву або срібла, прикрашали скельцями та гравіюванням.

Майстри у глиняних формах виробляли численні ужиткові приладдя, кінську зброю. Усі ці вироби старанно декорувалися карбуванням і гравіюванням, вони складають невелику, але чітку орнаментальну низку геометричних мотивів, що виступають у різноманітних композиційних сполученнях.

Західноукраїнське ковальство найбільш характерно представлене латунними руків'ями (держакі) палиць у вигляді різної форми сокирок, фігурних закінчень. Такі палиці відзначалися оригінальністю форми і декору, навіть могли служити зброєю у скрутну хвилину. Розрізняють старовірські топірці видовженої прямокутної форми з ледь розширеним лезом і нові, де лезо виступає контрастніше щодо обушка. Фігурні держакі, оздоблені парюю кінських голівок, мають архаїчні ознаки. Стародавні магичні елементи

зберігаються також у дископодібних фібулах («чепрагах»), шийних прикрасах («згардах»), каблучках.

Іграшки – це вид українського народного мистецтва, що об'єднує вироби з кераміки, дерева, лози, соломки, паперу та ін. Від давніх українських іграшок майже нічого не збереглося. До нас дійшли переважно керамічні та дерев'яні зразки – «лялька», «кінь», «вершник», «птах».

Народні керамічні, дерев'яні та плетені іграшки були переважно побічним промислом у системі основного виробництва – гончарства, художнього деревообробництва чи плетіння виробів. У селах, де виготовляли з дерева на продаж різноманітні побутові речі, оздоблені різьбленням, водночас створювали їхні маленькі моделі, що відрізнялися від справжніх хіба що масштабом [13:47].

Окрему групу утворюють дотепні механічні забавки з відповідно рухомими елементами – вирізані фігурки попарно з'єднаних планками ведмедів, ковалів, ткачів, теслярів, що «працюють» унаслідок руху планок.

Різьбярі виготовляли різноманітні візочки з драбинками, з одним або двома силуетно вирізаними кониками на передній частині основи. Користувалися популярністю іграшкові меблі та музичні інструменти.

Глиняні забавки майже в усіх гончарних осередках виробляли переважно жінки і діти гончарів для власних потреб, а з окремих центрів іграшки вивозили на ярмарок. У кожному осередку формувалися традиції як у ліпленні форми, так і в розписі. Ляльки мали під пахвою пташку або тримали у руках немовля. Виріб «жінка з птахом» був поширений у багатьох видах народного мистецтва слов'ян та інших народів і мав надзвичайно глибокі міфологічні корені. Окрім того, лялька з найдавніших часів вважалась одним з елементів шлюбної магії; вона супроводжувала дівчину в подружнє життя, сприяла, за повір'ям, народженню дітей.

Народні майстри виробляли свищики у вигляді коників, баранців, півників. Близькими до керамічних іграшок були пластичні вироби з сиру у вигляді коників, оленів, кіз, пташок та ін. У багатьох осередках плетіння з лози,

рогози і солом'яні виготовляли кошики для дорослих і дітей. Найбільш поширеною іграшкою для сільських дітей були чудернацькі солом'яні ляльки з перев'язаною головою і талією та довгими руками. Колись такі іграшки використовувалися у магічних діях.

Чисте гладкофарбоване або оздоблене візерунками яйце набуло символічного релігійно-обрядового значення ще задовго до християнства. У багатьох народів збереглися перекази, в яких яйце виступає джерелом життя, світла і тепла, навіть зародком усього Всесвіту. Існують також численні варіанти легенд, які пояснюють побутування писанок під час Великодніх свят, пов'язують виникнення традицій писанкарства з євангельськими подіями (страстями Христа).

Зважаючи на фізичні особливості шкаралупи яйця, середньовічні писанки до наших днів не збереглися. Однак масове розписування яєць в Україні існувало протягом століть. Через тривалий період занепаду народної культури, принципу дешевої „шароварщини” і варварського знищення мистецької спадщини, українська писанка тривалий час незаслужено побутувала у забутті.

Сьогодні це неповторне і надзвичайно самобутне українське мистецтво потроху відроджується. В наш час з'явилися приватні колекції писанок. Писанки продаються на ярмарках, у художніх салонах, на міжнародних виставках; їх оригінальний орнамент не тільки чарує своєю вишуканістю, мініатюрністю, гармонією колориту, він несе прадавні символи світорозуміння і природи, єдиє з традицією минулого.

Витинанка – тип народного декоративно-прикладного мистецтва, що має глибокі і багаті традиції. Це сюжетні та орнаментальні прикраси житла, ажурно або силуетно витяті ножицями, вирізані ножом з білого та кольорового паперу. Їх використовували для прикрашання стін, вікон, полиць, груб, коминів, печей.

Орнамент традиційних витинанок здебільшого геометричний і рослинний, трапляються також антропо- та зооморфні фігурки, зображення предметів побуту та архітектури. Витинанки вирізняються високою художньою майстерністю. У кожному регіоні та в багатьох осередках вони набули

своєрідних локальних рис щодо трактування матеріалу, форми, силуету, технічної вправності, відчуття ритму, пропорцій, симетрії, багатства орнаментики. Витинанки побутували у поєднанні зі шкіряними прикрасами, настінними розписами, вишивками, збагачуючи свої форми і орнаментальні мотиви.

Петриківський розпис – це той напрямок у декоративно-прикладному мистецтві, художнього промислу України, що почався ще з старовинної традиції орнаментики. Використовувався розпис у побуті простих українців, а також запорізьких козаків. В 60-х роках відродився давній вид народної графіки – розпис дерев'яного посуду. Тарілки в Україні розписувались ще з XVIII століття. Спочатку їх видовбували, пізніше – виточували на токарному верстаті. На рівній поверхні тарілки, яку масляною фарбою замальовували в один колір, наносився рослинний орнамент або натюрморт, також масляною фарбою; дерево з лицьового боку тарілки зникало під фарбою. Коли в українській народній творчості утвердився підлаковий розпис, майстри декоративної графіки знову звернулись до розпису дерев'яного посуду [19:61].

Завдяки синтезу багатьох вищезгаданих видів українського народного мистецтва, створюється новий стиль дизайну – український. Найбільш цінним в народній образотворчій спадщині є творчий метод народних майстрів, визначальною рисою якого – органічний взаємозв'язок і взаємообумовлена вимога функціональності та конструктивного вирішення художньої форми.

Цілком логічно, що твори декоративного мистецтва, різні за матеріалами та технікою виконання, особливо в інтер'єрах громадських, повинні надати більшій виразності, акцентувати функціональне призначення та посилити художні якості інтер'єру.

Праслов'янські традиційні мотиви вишитого вбрання – знайшли широке відображення у оздобленні інтер'єрів, орнаменталістика застосовується в побуті і промисловості. У творчому доробку українських модельєрів, завдяки використанню багатих традицій української вишивки, присутні оригінальні і неповторні текстильні вироби, високої художньої цінності.

У наш час плетені вироби з природних матеріалів набули особливої популярності, оскільки є зручними та естетичними. Вони використовуються не лише в домашніх інтер'єрах, а й у численних закладах громадського перебування: барах, ресторанах тощо. Лозоплетіння є більш доступним економічно і етнічно виправданим аналогом плетених меблів з роттану.

Зараз йде процес відродження національних традицій гутництва, відновлюються форми давнього українського гутного посуду. В сучасному скловиробництві надзвичайно актуальним є фольклорний напрямок, відроджуються старовинні методики і технології.

В багатьох приватних колекціях світу можна побачити самобутні вироби українських народних майстрів: топірці, ножі, лоськи, пістолі тощо.

Сучасні витинанки застосовують для оформлення поліграфічної продукції. Застосування техніки витинання і мотивів народних візерунків дозволяє сучасним художникам створювати самобутні і неповторні інсталяції

Задачі естетичного оформлення предметів вирішує декоративне мистецтво. Як правило, предмети чисто побутового призначення – одяг, меблі, посуд, килими і т.п. – потребують оформлення. Цим займаються представники декоративно-прикладного мистецтва. На відміну від творів живопису, скульптури твори прикладного мистецтва повинні бути не просто гарні, викликати у людини естетичні, моральні та інші переживання, але й бути також корисними.

В декоративно – прикладному мистецтві проявляються риси національного характеру. В оформленні різних предметів побуту чітко видно національні особливості, які відображають життєвий устрій, історію, культуру і навіть економіку даного народу. Національні традиції утворюють великі можливості для розвитку всіх видів ужиткового мистецтва. Культура різних народів взаємно впливає одна на одну, переплітається, частина здобутків невідворотно втрачається, але багато відтворюється знову завдяки наполегливому пошуку. Тому необхідно уважно вивчати мистецтво кожного промислу, щоб зберегти дійсно цінне.

Висновки. Прекрасне в утилітарному здатна сприймати тільки людина. І, звичайно, індивідуальні погляди, смаки, ступінь культури особистості, рівень її духовного розвитку – все позначається на сприйнятті краси і досконалості. Спільні для людства трудові процеси, відчуття краси та бажання зробити навколишній світ більш радісним, світлим, пробуджують у людини прагнення до удосконалення речей щоденного вжитку.

Протягом багатьох віків людина, широко використовуючи для своїх потреб природні матеріали, поступово вивчала різноманітні їх властивості, набувала практичних навичок, відточувала майстерність. Так поступово виникали та розвивались народні художні промисли. Це видно на прикладі старовинних українських побутових та декоративних предметів, які засвідчують глибоке знання природи деревини, заліза, соломи, глини і т. п.

Необхідно зберігати художню спадщину українського народу, багатство, розмаїття і високу гуманістичну наповненість його традиційної культури, глибше усвідомити і збагнути те, що у винятково складних і несприятливих умовах свого історичного буття цей народ упродовж віків зберігав самобутність і невичерпну творчу силу, був активним учасником і повноцінним суб'єктом розвитку загальнолюдської цивілізації. Вплив етнічних традицій роботи з натуральними барвниками, нитками, воском і тканиною цілком очевидний в сучасних тенденціях, які реалізовані в дизайні: одягу, інтер'єру, архітектурно-ландшафтних композиціях та в декоративно-прикладному мистецтві в цілому.

Отже, вивчення та відновлення старовинних технологій і їх гармонійне поєднання з новими ідеями та формами, може забезпечити новий етап розвитку самобутнього національного мистецтва.

Використання їх у практичній діяльності надасть можливість художникам і дизайнерам створювати справжні шедеври, що відзначатимуться художньою довершеністю.

Література

1. Байбурич А. К. Жилище в обрядах и представленных восточных славян. Л., 1983.
2. Блоквист Е. З. Крестьянские постронки русских, украинцев и белорусов // Восточнослав. этногр. сборник. М., 1956.
3. Броньковська С. М. „Ковальство на Україні” (XIX-поч. XX ст.) – К. 1991.
4. *Бойківщина: Іст.-етногр. дослідження* / За ред. Ю. Л. Гошка. К., 1983.

5. Бойко В. М. Українські народні традиції в сучасному одязі. К., 1970.
6. Бромлей Ю. В. Очерки теории этноса. М., 1983.
7. Вовк Ф. Студії з української етнографії та антропології. Прага, б. р.
8. Воробай О. „Звичаї нашого народу“, І т. – К., 1991.
9. Гошко Ю. Г. Населення Українських Карпат XV–XVIII ст. К., 1976.
10. Гуслистий К. Г. Вопросы истории Украины и этнического развития украинского народа. К., 1963.
11. «Етнографія України» під редакцією С. А. Макарчука. Львів „Світ” 1994
12. Іванченко М. «Дивосвіт прадавніх слов'ян». – К., 1991.
13. Кучеренко „Нарцис”, „Сонячні барви” (розповідь про народне мистецтво) – К., 1973 р.
14. Мандібура Д. М. Полонішське господарство Гуцульщини другої половини XIX – 30-х років XX ст. К., 1978.
15. Матейко К. І. Український народний одяг. К., 1977.
16. Николаева Т. А. Украинская народная одежда: Среднее Поднепровье. К., 1988.
17. Рыбаков Б. А. Язычество древних славян. М., 1981.
18. Самойлович В. П. Українське народне житло. К., 1972.
19. Скрипник Г. А. Етнографічні музеї України. К., 1989.
20. Українці: Іст.-етногр. дослідження / За ред. К. Г. Гуслистого. К., 1939.

МЕТОДИКА ВИКОНАННЯ МАЛЮНКА “ГІПСОВИЙ ОРНАМЕНТ”

Красовський А. М.

Криворізький державний педагогічний університет

Анотація: Красовський А. М. У статті викладено методичні поради, які допоможуть учням обласного педагогічного ліцею для сільської молоді грамотно організувати роботу над завданням малюнок “Гіпсовий орнамент”.

Ключові слова: гіпсовий орнамент, пропорції, ритм, характерні риси.

Анотация: Красовский А. М. В статье изложены методические советы, которые помогут учащимся областного педагогического лицея для сельской молодежи грамотно организовать работу над заданием рисунок «Гипсовый орнамент».

Ключевые слова: гипсовый орнамент, пропорции, ритм, характерные черты.

Annotation: Krasovskiy A.M. Methodical advices which will help studying regional pedagogical lyceum for rural young people correctly to organize the prosecution of task the picture «Gipseous decorative pattern are expounded in the article».

Key words: gipseous decorative pattern, proportions, rhythm, personal touches

Постановка проблеми: Виховання майбутніх художників-педагогів, які мають володіти широким світосприйняттям, розвинутим художнім смаком, глибокими знаннями та спеціальними художніми вміннями і навичками, є необхідним чинником для вступу до художньо-графічного відділення факультету мистецтв Криворізького державного педагогічного університету.

Учні, які складають іспити для вступу на естетичний факультет обласного ліцею-інтернату для сільської молоді, не мають спеціальної підготовки з малюнка, живопису та композиції, але вони мають велике бажання навчитись образотворчому мистецтву. Тому перед педагогами ліцею постає важливе